

L'aprenentatge no depèn d'estils

written by Isabel Bixquert | 20 de December de 2022

Encasellar l'alumnat en diferents estils d'aprenentatge és una ocurrència contraproduent per al desenvolupament cognitiu dels estudiants. A les escoles, de vegades s'aprecia com docents i equips d'orientació psicopedagògica cataloguen els nens i les nenes com a aprenents visuals, auditius o tàctils i, en conseqüència, es dissenyen programacions didàctiques individualitzades únicament en base a aquestes condicions perquè es té la creença que així aprenen de manera eficient, perquè aquest és el seu "estil".

[No hi ha evidència científica](#) que corrobore que les persones aprenen de manera més efectiva en funció de si es consideren visuals, auditives o cinestèsiques. En aquest sentit, el context d'aprenentatge es redueix a un pla individualista on les habilitats cognitives òptimes per al desenvolupament del llenguatge i del pensament estan limitades per a evolucionar en el paradigma de l'intel·lecte i de les interaccions socials.

El fet que cada cop hi haja més persones en l'àmbit de l'educació que donen suport a aquest [neuromite d'estils d'aprenentatge](#) produeix una inversió de temps i recursos en pràctiques docents sense rigorositat científica i, en conseqüència, es perpetua el fracàs a nivell

intel·lectual. Per tant, és determinant per al desenvolupament cognitiu i social de les nenes i dels nens que els responsables de l'educació proporcionen actuacions educatives d'impacte social. [La formació del professorat](#), en aquesta línia, és clau per a generar a llarg termini qualitat i sentit en l'aprenentatge que germina a les aules de la societat de la informació.

[Imatge: Unsplash]